

L'uomo In Croce Çarmıhtaki Adam

– Mikail Dede · 27 Kasım 2024

yine hece hece
seni düşünmekteyim her gece gibi

isyanım umutlarıma ve heveslerime
iki sayfa arasında
kurduğum yapraklar gibi

ani gidişi
bende bir zerre gençlik bırakmadı ki
kah sevildim
kah nefret ettim
bazen ağladım bazen güldüm

nefretim şu karanlık şehri titretti
kah ateşin kaderine düştüm
alevlerde yandım yanmasına
ama dumanlarda
bir tek ben boğuldum

arşivlerde gizli beyaz sayfalarda
kara bir leke diye geçti adım
kah duyuldum kah sağırdım
bazen kırıldım
bazen kırdım

evet kırk beş yaşındayım
kırk beş yıl kırk gün kırk gecedir ölüyüm
kah parlamdım kah görünmez oldum
kah orduları yıktım tek nefesle
kırk çarmıha gerildim sen yoksan ne fayda

sana o tek soruyu sordum
tekrar tekrar ve yine suskun yankılar

oslo vaktini unutturken
yurdumun otağında sarhoşum bu gece
bir kadehin yere dökülmesi gibi
boşum boşluktayım
kırk beş yıllık
kırık kalbime kimse ulaşamaz
sen yoksan bu gece

sınırlar geçitler ne fayda
köprüleri geçsem beyhude
bu pusular bana neylesin
sen yoksan bu şehirde

bazı bazen aklımı kaybettim
ıslak imza istediler
hükümsüzdür diye hüküm verdiler

gazetelerde ilan vermek de namümkün
çünkü hiç de öyle fotojenik değilim
siyah beyaz resimler olsaydı o başka

yorgunum yorulduğum
kaybettiğim yılları aramaktan
hep başka aynı haymatlos geceler

dikenli yollarda misal yunus yürüdüm

yoruldum dövüşürken gölgelerle ve bazen cümlelerle
zira demir tadını ve kan kokusunu anımsatıyor bana

filistin ve suriye
bir de doğu türkistan uçsuz bucaksız kan gölü
ve nefretimde gülümseyen o sinsî bakışlı sarı saçlı katil...

sensizim sensizlikte
bu gece isyanlardayım
yarım ömür alacaklıyım
kırk beş yıl borçluyum

kırk beş yaşımda
ey gözlerine tutulduğum kadın....
ve tutuklu yıkıldı
virane düşlerim
hep aynı ıssız gecelerde

kah aradım onu
kah kendimi soğuk sokaklarda
kendime suskundum
çan sesleri gürlerken halime

bazen kızıl sularda çırpındım
bazen hürdüm
griye çalan martılar gibi

kırk beş yıllık göç
bulamadım ıssız bir kıta
dövüştüğüm özgürlük
sövdüğüm gecelerde
namert gurbet gibi....

dualarım ve tövbelerim göç eyleyen kırlangıçlar gibi
dimdik ayaktayım ezilmiş düşüncelerin başkentinde
sansür uyguladım dilime pranga taktım ayaklarıma

sen yoktun
her yerde onun hatırası varken
zincirledim düşüncelerimi
gazetelerde manşet olurken

suçum sigara ve şarap kadehim oysaki hep boş
cam kırıkları üzerinde yürürken
sakallarımı uzattım
görenler derdi ya bu adam ne de iman dolu
imansızlıkta

söyle tanrılara mı borçluyum bu kırk beş yıllık ölümü
yoksa sana mı alev gözlü kadın....

....senden kaç yıl evveldi hatırlamıyorum
bana ayrı bir hava katıyor diye öfkemi hep severdi
küfürlerimi isyanlarımı bilgelik gibi görürdü
sonsuz öfkemdeki o merhameti bir tek o anlardı
biliyorsun insan ölümü aşk ölümsüz olur
ya bu yürek neylesin sen yoksan....

yorgunum yoruldum çöllerden kum taneleri taşırken
biliyorsun tuzlu çamurla inşa ettim o gökdelenleri

çöllerde koşarken nasırlandı ayaklarım
artık o okları göğşe fırlatan okçu da yaşlandı

nemrut cehennemde yanarken mavi gök delik deşik
ezan seslerine inanmayan o ahmak
bir bilseydi o buz kaplı ülkede en çok özlediğim sesdi
ezan
ve şimdi de senin nazlı şarkılarını özlüyorum

bir bilseydi tanrıları mesih ve odin de bir ölümlüydü
tanrı öldü mü diyecekti o zaman
belki de bir tek şair ölü eğer sen yoksan

yeterdi yetmeliydi
bunca yıl kırk beş yıl dile kolay

kurşun sıkıldı o çarmıha asılı dururken şair

sen yoksun ya bu gece ey alev gözlü kadın
şu koca kent trajik bir tiyatro sahnesi

seni bir tek seni unutmak namümkün
birkaç ölüm daha eklesem belki
sen yoksan eğer sen sevmezsen beni
yaşamak hiç bu kadar zor olmamıştı ki

kafesteki bülbüller efkarla izlerken
göçen turnaları....